

Tjaša Celestina (196 –2020)

Tjaša Celestina – *Natura Absconditus* 27. 6. do 12. 7. 2012

Nepričakovano se je tiho za vselej ustavil korak naše članice, mag. umetnosti Tjaše Celestina (1963–2020), kiparke, grafičarke, oblikovalke kostumografije in scenografije, profesorice umetnostne zgodovine na Gimnaziji Želimlje, mentorice študijskih krožkov grafike in slikarstva, ki je tudi na Famul Stuart Šoli uporabnih umetnosti poučevala grafične tehnike. Sodelovala je pri številnih projektih, daljše obdobje tudi s sonoričnim centrom Vodnikova domačija, kjer se je predstavila s projektom, razstavo in delavnico grafičnih tehnik ročnega tiska »*Natura Absconditus*«, v okviru katerega je med drugim zapisala: »*Skrita narava je tisto drugo, nepoznano, tisto, kar se manifestira v ne vedno jasno umljivi obliki. Gre za odnos, ki se v kiparstvu in grafiki pojavlja kot odnos med pozitivnim, aktualnim in negativnim, potencialnim prostorom. Skrita narava me napotuje k izkustvu polnosti prisotnosti, kjer je narava več kot misel; je življenjska drža, gesta, gib, katerih namen sta primikanje in bližina. Sem samo preko drugega in drugačnega. Bivajoče lahko spoznamo, kolikor se nam odpre in odkrije kot bivajoče, tj. v svoji biti; in postane za nas nekaj pri-sotnega. Prostor pogleda je prostor radikalnega razcepa, kjer vstopi etika kot posrednica med naravo in človekovo svobodo. Problem človekovega odnosa do narave je temeljni antropološki problem, je problem diafore - razlike med človekom in naravo, med človekom in tistim Drugim. Fundamentalna strukturna predpostavka človeškosti človeka je njegova zavest o tem, da obstaja dvoje - jaz in drugi oziroma drugo.*« Tjaša Celestina je bila z vso svojo bitjo primarno povezana z naravo in njeni prijatelji so za njo znali reči, da je bila nadarjena in inteligentna umetnica, ženska z bolečino v srcu. Ko sem jo opazovala, se mi je zdelo, kot da je gledala na svoje življenje iz distance in pred njo se je vrtel njen lastni svet umetnosti, filozofije, dobrote, narave in ljubezni. Vedno je bila

pripravljena pomagati, in tako je bila pogosto zadolžena za večere na Skritem Veselovem vrtu v okviru kiparskih razstav na prostem, razstavnega projekta Društva likovnih umetnikov Ljubljana, »Štirje letni časi«.

Bila je vztrajna in vsestranska raziskovalka narave, s katero je bila primarno tesno povezana in jo je spoštovala ter vključevala v svoje projekte, v katerih je okolje, ki ga je živela vase vsrkalo tudi avtorico samo. Kolegi so jo imeli radi in so jo spoštovali, česar se morda niti ni prav zavedala. Njen skromen, a bogati način življenja jo je ujel v svet, ki ga danes skoraj ne poznamo več. Morda je bila njena krhka občutljivost zavora in prepreka, da bi lahko polnokrvno uživala življenje, ki si ga je sama izbrala. Zadnji dve desetletji je delovala in živela svoj življenjski projekt na robu Barja, v sožitju z naravo in njenimi danostmi.

In ne bom pozabila njene iskre v očeh, ko sva na Veselovem vrtu klepetali in je pripovedovala o svojem Barju, kjer je bivala in ki ga je ljubila. Takrat je zaživela in zažarela. Zagotovo je življenje, ki ga je živela, zahtevalo veliko odpovedi in trpljenja, prav tako ni bilo brez pasti ali težav. Bojim se, da je bila Tjaša ena zadnjih umetnikov boemov, nekako ni sodila v današnji svet, ki je tako daleč proč od primarnih naravnih vrednot in lepot. Nekoč, ko je opisovala dogajanje na Barju, je zapisala: » *Jezero so kodrali trije pari umirjenih ptic, laboda, mlakarici in tukalici. Sončev oranžni sij je nežno barval trepetajočo gladino. Če boš danes prišla, te bom čakala tukaj na podstrehi oz. med jelšami, pri sebi....*« Bila je tudi iniciator več let trajajočega skupinskega projekta »Voda in kipi«, kjer so kiparji izdelali in razstavili akvaskulpturalna dela na reki Ljubljanici '97 : od Špice na Prulah do zapornic pri Vrazovem trgu. Pri projektu so poleg Tjaše Celestina sodelovali še Drago Vit Rozman, Tamara Sevčnikar, Liljana Stepančič, Robert Musil, Sonja Klemenc, Jurij Dobrila, Lučka Koščak in Jože Lašič. Poleg drugih razstav je sodelovala še pri pomembnem skupinskem projektu z Vitom Rozmanom, Jurijem Dobrilo, Majdo Gregorič in Sabo Skaberne : »Zima«, Galerija ZDSL, Ljubljana, januar–marec 1999.

Ne bomo je pozabili, saj bo spomin nanjo in njeno delo živel z nami dalje!

Žara z njenimi ostanki bo v ponedeljek, 17. 2. od 8. ure zjutraj do 16. ure ležala v 2. vežici na Novih Žalah. Pogreb bo ob 16. uri.

Olga Butinar Čeh, 16. februar 2020

Tjaša je bila nadarjena in inteligentna umetnica, ženska z bolečino v srcu.

